

TA SẼ Ở CÙNG NGƯỜI!

Kinh thánh: Các quan xét 6:11-24

“ 11 Đoạn, thiên sứ của Đức Giê-hô-va đến ngồi dưới cây thông Óp-ra thuộc về Giô-ách, người A-bi-ê-xê-rít. Ghê-đê-ôn, con trai người, đang đập lúa mạch trong bàn ép, đang giấu khỏi dân Ma-đi-an. 12 Thiên sứ của Đức Giê-hô-va hiện đến cùng người mà rằng: Hỡi người đồng sĩ! Đức Giê-hô-va ở cùng ngươi. 13 Ghê-đê-ôn thưa rằng: Ôi! Chúa, nếu Đức Giê-hô-va ở cùng chúng tôi, sao các điều này xảy đến cho chúng tôi? Các phép lạ kia ở đâu mà tổ phụ chúng tôi đã thuật lại rằng: Đức Giê-hô-va há chẳng có đem chúng ta ra khỏi xứ Ê-díp-tô sao? Vì bây giờ Đức Giê-hô-va từ bỏ chúng tôi, và phó chúng tôi vào tay dân Ma-đi-an. 14 Đức Giê-hô-va xây lại cùng người mà phán rằng: Hãy dùng sức của ngươi vẫn có mà đi giải cứu Y-sơ-ra-ên khỏi tay dân Ma-đi-an. Ta há chẳng sai ngươi đi sao? 15 Người thưa rằng: Than ôi! hỡi Chúa, tôi sẽ lấy chi giải cứu Y-sơ-ra-ên? Kia, trong chi phái Ma-na-se, họ tôi vốn nghèo hơn hết; còn tôi là nhỏ hơn hết trong nhà cha tôi. 16 Đức Giê-hô-va phán rằng: Ta sẽ ở cùng ngươi, và ngươi sẽ đánh bại dân Ma-đi-an như đánh một người vậy. 17 Ghê-đê-ôn thưa lại rằng: Nếu tôi được ơn trước mặt Chúa, xin ban cho tôi một dấu rằng chính Chúa phán cùng tôi. 18 Xin chớ dan khỏi đây cho đến khi tôi trở lại cùng Ngài, đem của lễ tôi, để trước mặt Ngài. Ngài đáp: Ta sẽ ở đây cho đến khi ngươi trở lại. 19 Ghê-đê-ôn bèn đi vô, dọn sẵn một con dê con, lấy một ê-pha bột làm những bánh nhỏ không men. Người để thịt trong rổ, đổ nước thịt vào nồi, rồi đem ra dâng các món ấy cho Ngài ở dưới cây thông. 20 Thiên sứ của Đức Chúa Trời phán rằng: Hãy lấy thịt và bánh nhỏ không men, để trên hòn đá này, rồi đổ nước thịt ra. Ghê-đê-ôn bèn làm như vậy. 21 Bây giờ, thiên sứ của Đức Giê-hô-va giờ đầu gậy Ngài đang cầm nơi tay mình ra, đụng đến thịt và bánh nhỏ không men. Lửa từ hòn đá bốc lên, thiêu hóa thịt và bánh nhỏ không men; đoạn, thiên sứ của Đức Giê-hô-va biến đi khỏi mắt người. 22 Ghê-đê-ôn thấy rằng ấy là thiên sứ của Đức Giê-hô-va, bèn la rằng: Ôi, Chúa Giê-hô-va! khốn nạn cho tôi, vì tôi thấy đối diện thiên sứ của Đức Giê-hô-va! 23 Nhưng Đức Giê-hô-va phán cùng người rằng: Khá yên lòng, chớ sợ chi, ngươi sẽ không chết đâu. 24 Ghê-đê-ôn bèn lập tại đó một cái bàn thờ cho Đức Giê-hô-va, và đặt tên là Giê-hô-va-Sa-lam. Tại Óp-ra, thành của người A-bi-ê-xê-rít, cái bàn thờ ấy vẫn còn đến ngày nay.”

Gợi ý bài học: Trong một hầm ép rượu tồi và chật hẹp, một người đàn ông đang lặng lẽ đập lúa mì. Người ấy là Ghê-đê-ôn. Thông thường, người ta phải đập lúa ngoài sân rộng, nơi có gió để phân chia hạt lúa khỏi lúa lép. Nhưng Ghê-đê-ôn lại trốn trong hầm ép rượu để làm công việc ấy. Ông sợ người Ma-đi-an phát hiện và cướp mất chút lương thực còn lại của gia đình. Hằng năm, cứ đến mùa thu hoạch, quân Ma-đi-an lại kéo đến đông như châu chấu, cướp phá mùa màng và khiến dân Y-sơ-ra-ên rơi vào cảnh nghèo đói cùng cực. Hình ảnh đầu tiên của Ghê-đê-ôn không phải là một người anh hùng đầy can đảm. Ông chỉ là một người bình thường, đang cố gắng bảo vệ chút lương thực để gia đình có thể sống qua ngày. Thế nhưng, chính trong hoàn cảnh sợ hãi và nhỏ bé ấy, thiên sứ của Đức Giê-hô-va đến gặp ông và nói: “Hỡi người đồng sĩ! Đức Giê-hô-va ở

cùng người. ” (câu 12) Lời chào ấy dường như hoàn toàn trái ngược với hoàn cảnh của Ghê-đê-ôn. Một người đang trốn trong hầm ép rượu lại được gọi là “người đồng sĩ”. Ghê-đê-ôn chưa nhìn thấy mình là người can đảm, nhưng Đức Chúa Trời đã nhìn thấy con người mà ông sẽ trở nên khi được Ngài kêu gọi và sử dụng. Đức Chúa Trời không gọi Ghê-đê-ôn là dũng sĩ vì hiện tại ông đã mạnh mẽ. Ngài gọi ông như vậy vì chính Ngài sẽ ở cùng và biến đổi ông. **Sức mạnh của Ghê-đê-ôn không nằm trong tính cách, địa vị hay khả năng của ông, nhưng trong lời hứa: “Đức Giê-hô-va ở cùng người.”** Chúa cũng không chỉ nhìn chúng ta theo tình trạng hiện tại. Có thể hôm nay chúng ta đang yếu đuối, sợ hãi và thu mình trong một “hầm ép rượu” nào đó. Nhưng Đức Chúa Trời biết Ngài có thể làm gì qua cuộc đời của một người bằng lòng tin cậy và vâng phục Ngài.

Nghe lời chào của thiên sứ, Ghê-đê-ôn không lập tức vui mừng. Ông hỏi: “Ôi! Chúa, nếu Đức Giê-hô-va ở cùng chúng tôi, sao các điều này xảy đến cho chúng tôi? Các phép lạ kia ở đâu mà tổ phụ chúng tôi đã thuật lại rằng: Đức Giê-hô-va há chẳng có đem chúng ta ra khỏi xứ Ê-díp-tô sao?” Câu hỏi của Ghê-đê-ôn cũng là câu hỏi của nhiều người khi gặp hoạn nạn: “Nếu Chúa thật sự ở cùng tôi, tại sao tôi phải chịu những điều này?” Ghê-đê-ôn đã nghe kể về những phép lạ Chúa thực hiện khi giải cứu Y-sơ-ra-ên khỏi Ai Cập. Nhưng nhìn vào hoàn cảnh hiện tại, ông chỉ thấy dân tộc mình bị áp bức, mùa màng bị cướp phá và cuộc sống bị bao phủ bởi sợ hãi. Vì thế, ông cho rằng Đức Chúa Trời đã lìa bỏ họ. Ghê-đê-ôn chỉ nhìn thấy sự vắng mặt của những phép lạ, nhưng chưa nhận ra chính sự hiện diện của Đức Chúa Trời ngay trước mặt mình. Chúa không tranh luận dài dòng với ông. Ngài gọi ông đứng lên và tham gia vào công việc giải cứu mà ông đang mong đợi: “Hãy dùng sức của người vẫn có mà đi giải cứu Y-sơ-ra-ên khỏi tay dân Ma-đi-an. Ta há chẳng sai người đi sao?” Nhiều khi chúng ta cầu xin Chúa hành động, nhưng không nghĩ rằng Ngài có thể gọi chính mình trở thành một phần trong câu trả lời. Chúng ta muốn hoàn cảnh thay đổi, nhưng lại ngần ngại khi Chúa bảo mình bước ra khỏi nơi an toàn.

Trước sự kêu gọi của Chúa, Ghê-đê-ôn lập tức nhìn vào sự nhỏ bé của mình: “Kìa, trong chi phái Ma-na-se, họ tôi vốn nghèo hơn hết; còn tôi là nhỏ hơn hết trong nhà cha tôi.” Có thể đây là sự tự ti thật sự, nhưng cũng có thể là cách Ghê-đê-ôn bày tỏ nỗi sợ và tìm lý do để thoái lui. Ông nhìn vào gia cảnh, vị trí và năng lực của mình rồi kết luận rằng mình không phù hợp với sứ mạng quá lớn lao ấy. Đức Chúa Trời không phủ nhận sự yếu đuối của Ghê-đê-ôn, cũng không có thuyết phục rằng ông vốn có tài năng phi thường. Ngài chỉ ban cho ông một lời hứa: “Ta sẽ ở cùng người, và người sẽ đánh bại dân Ma-đi-an như đánh một người vậy. ” Đây là nền tảng của sự kêu gọi. Điều quan trọng không phải chúng ta mạnh đến đâu, nhưng là ai đang ở cùng chúng ta. Khi Chúa ở cùng, một người đang trốn trong hầm ép rượu cũng có thể trở thành người giải cứu dân tộc.

Ghê-đê-ôn xin một dấu hiệu để xác nhận người đang nói với mình thật sự đến từ Đức Chúa Trời. Ông chuẩn bị một con dê con, bánh không men và nước canh rồi mang đến dâng. Theo lời thiên sứ, Ghê-đê-ôn đặt thịt và bánh trên một tảng đá rồi đổ nước canh lên. Khi đầu gậy của thiên sứ chạm vào thức ăn, lửa từ tảng đá bùng lên thiêu hóa lễ vật.

Ngay sau đó, thiên sứ biến mất. Bấy giờ, Ghê-đê-ôn nhận ra mình vừa đối diện với thiên sứ của Đức Giê-hô-va. Thay vì vui mừng, ông kinh hãi vì cho rằng mình sẽ phải chết. Ông kêu lên: “Ôi, Chúa Giê-hô-va! khốn nạn cho tôi, vì tôi thấy đối diện thiên sứ của Đức Giê-hô-va!” Nhưng Đức Chúa Trời phán với ông: “Khá yên lòng, chớ sợ chi, người sẽ không chết đâu.” **Trước khi sai Ghê-đê-ôn bước vào cuộc chiến bên ngoài, Đức Chúa Trời ban bình an cho cuộc chiến trong lòng ông. Chúa không chỉ giải cứu ông khỏi kẻ thù, nhưng còn giải cứu ông khỏi sự sợ hãi đang trói buộc mình.**

Ghê-đê-ôn lập một bàn thờ tại đó và đặt tên là: **“Giê-hô-va Sa-lôm” – Đức Giê-hô-va là sự bình an. Bình an không có nghĩa là không còn khó khăn. Khi Ghê-đê-ôn lập bàn thờ ấy, quân Ma-đi-an vẫn còn đó.** Hoàn cảnh bên ngoài chưa thay đổi và cuộc chiến vẫn đang chờ đợi phía trước. Tuy nhiên, trong lòng ông đã bắt đầu có một sự thay đổi: người từng nghĩ rằng Chúa đã lìa bỏ mình nay biết rằng Chúa đang ở cùng mình. Sự bình an Chúa ban không nhất thiết có nghĩa là mọi nan đề lập tức biến mất. Đó là sự xác tín rằng giữa nghịch cảnh, chúng ta không bị bỏ rơi. Chúa vẫn hiện diện, vẫn phán bảo và vẫn nắm giữ cuộc đời chúng ta. Hình ảnh Ghê-đê-ôn cũng phản chiếu chính chúng ta. Khi gặp hoạn nạn, chúng ta dễ trách Chúa và đặt câu hỏi: “Tại sao điều này xảy đến với con?” Nhưng khi Chúa kêu gọi bước ra, chúng ta lại viện dẫn sự yếu đuối, hoàn cảnh và nỗi sợ để trốn tránh. Chúng ta mong nhận được sự giúp đỡ của Chúa nhưng không muốn đánh đổi sự an toàn của mình.

Ba câu hỏi áp dụng bài học:

1. Có nỗi sợ hãi, sự tự ti hoặc lý do nào như tại **“hầm ép rượu”** đang khiến tôi thu mình và không dám bước ra khỏi vùng an toàn?
2. Tôi có thể khích lệ, nâng đỡ hoặc đồng hành với ai đang sợ hãi và cảm thấy mình nhỏ bé, bất lực không?
3. Tôi có thật sự tin lời Chúa phán: **“Ta sẽ ở cùng người”** không? Hôm nay, tôi sẽ có hành động cụ thể nào để đáp lại tiếng gọi của Ngài?